

Nastalo ticho. Tři sta párů očí zíralo na jednu tvář. Zračil se v nich šok a nedůvěra.

„S dětmi pojedou kromě zdravotních sester i matky, které mají děti mladší jednoho roku,“ dodal odlehčenějším tónem a po tělocvičně se rozlehly výdechy úlevy.

Abecední vyvolávání pak pokračovalo v klidnější atmosféře, ale pořád se stejným strachem a hrůzou. Čas na rozloučení nebyl.

Anna Chalupová držela jednou rukou na prsou uplakaného desetiměsíčního syna a druhou pevně tiskla ke své sukni čtyřletou dceru.

„Jdeš aspoň s dětma,“ pošeptala jí matka Jarka. Kvůli bolavé noze chodila o holi. Písmeno „Ch“ bude brzy na řadě.

Annin pohled padl na děvčátko stojící nedaleko ní. Byla to dvouapůlletá holčička se světlými vlasy a nebesky modrýma očima. Přestala plakat a opět v ruce svírala jednouchého plyšáka. Anna k ní přistoupila. Chtěla ji pohladit, ale obě ruce měla zaměstnané. Její Eliška začala zase plakat.

„Chci domů, maminko,“ objala ji pevně kolem pasu.

Anna zaslechla gestapáka, jak vyvolává její děti. Vykročila s oběma dětmi k už oddělené skupině. Rychle se ještě podívala na matku.

„Brzy se uvidíme,“ zašeptala s přídechem naděje.

Když vyvolali holčičku, nehýbala se. Jarka ji něžně postrčila.

„Jdi, Šárečko, neboj se.“

Pomalou vyročila k oddělené skupině a pak spokojeně zamrkala, když poznala Annu a její děti. Eliška ji vzala za ruku.

Každému dítěti visel kolem krku karton přivázaný konopným provazem. Na kartonu bylo napsáno jejich jméno a příjmení.

Když pozdě večer procházely děti východem z gymnázia, aby zakrátko došly k zaparkovaným autobusům, měly pořád kolem krku ty cedule. Na kartonu holčičky, která si nesla otrhaného králíčka, bylo napsáno *Šárka Janečková*.

Na stolech v prázdných učebnách leželo mnoho vyplněných dotazníků. Rubriky byly různé. Dotazy na barvu vlasů, očí, na prodělané choroby, míry lebky. Okénko s dotazem o možných německých předcích zůstalo u všech dětí prázdné.

Těž ve *Fragebogen* Šárky Janečkové nebyli žádní německí předci uvedeni.